

νά προφητεύει
καί τό μεταφικ
έργο μου «Αύ
φαρούμε φτερά
έξηντα σελίδες
καλοπροαίρετη
ρωνία νά δώσ
καί εϊρήνης. Ε
ξιο, νά τύχει μ

Θεβ/νικ 6/2/80
6.2

προγράμματα
αι, νομίζει πώς
ληρή έδρα της
παρουσιάζει για
μοκρατία...

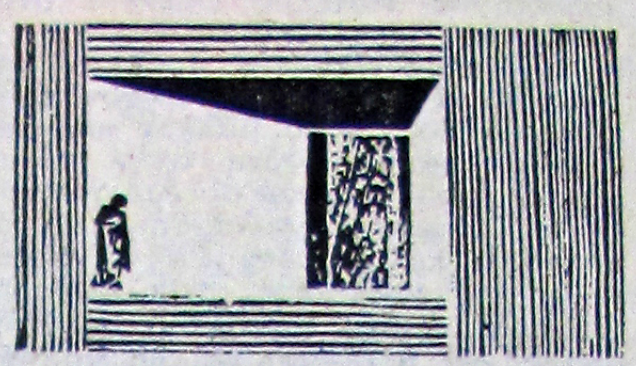
το να ο
φός
ξεκιν
σωμα
ανάμ
πεπρ
ήλιος
το φ
κατά
ή πο
χής
ται
κάνο
νά
τέχν

-Δέ
v'
άπό
πώ

'Α

έξ
ατ
κα
χο
πέ
θρ
στ
π
π
τ
ο
ά
τ
σ
έ
έ
ν
τ
έ
χ
τ
ν

«Ποίηση - Θέατρο» άπόψε

άπό τήν Πειραματική Σκηνή

ΣΗΜΕΡΑ στις 9 μ.μ., ή Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» παρουσιάζει ξανά τή βραδιά Γιάννη Ρίτσου, πρώτη έκδήλωση της σειράς «Ποίηση - Θέατρο». Η παράσταση θά δοθεί, μέ έλευθερη είσοδο, στό θέατρο «Αδωνις» (Θερμοπυλών και Αρχελάου, στάση Ανάληψη).

Τό πρόγραμμα, πού έπιμελήθηκε ο Νικηφόρος Παπανδρέου, περιλαμβάνει τά έργα «Κάτω άπ' τόν ίσκιο τού βουνου», «Τό δέντρο της φυλακής και οι γυναίκες», «Η σονάτα τού σεληνόφωτος», «Γκραγκάνα», καθώς και μιά σειρά μικρά ποιήματα μέ τόν γενικό τίτλο «Ο ποιητής και τό ποιήμα».

Παίρνουν μέρος οι ήθοποιοί της Πειραματικής Σκηνής Χρήστος Αρνομάλλης, Καρυοφυλλιά Καραμπέτη, Λένα Κουρούδη, Βαρβάρα Μαυρομάτη, Νίκος Στεργιαννόπουλος, Εφη Σταμούλη, Κωστής Σφυρικήδης, Σωκράτης Τερζόπουλος, Γιάννα Τσόκου.

Συμπλήρωμα στό κενό

Η ομάδα Θεατρικής Έρευνας της Πειραματικής Σκηνής της «Τέχνης» παρουσίασε στό θέατρο «Αδωνις» τό πρώτο της άφιέρωμα της σειράς ποίηση - θέατρο για τό Γιάννη Ρίτσο. Πρόκειται για μιά σειρά πολιτιστικών-καλλιτεχνικών έκδηλώσεων μέ σκοπό νά καλυφθεί ένα σοβαρό μορφωτικό κενό στην πνευματική ζωή της πόλης μας. Εκτός άπό μιά συμπλήρωση της ποιητικής μας παιδείας, στόχος της ομάδας είναι ή διδασκαλία τού ποιητικού στοχασμού σέ πλατύ κοινό, ή έπαναφορά της ποίησης στη μορφή άκροάματος και θεάματος μπροστά σέ θεατές, ή προβολή τού πλούτου και τών έκφραστικών δυνατοτήτων της έλληνικής γλώσσας, ή γνώση και συνειδητοποίηση άπό τόν θεατή της κοινωνικής και ιστορικής του παυτότητας μέσα άπό τόν σφαιρικό και ουσιαστικό προβληματισμό τών ποιητών μας, ή προσωπική καλλιέργεια τού θεατή και παράλληλα ή πειραματική έρευνα τών προβλημάτων της δραματουργίας της σκηνοθεσίας και τών θεατρικών έκφραστικών μέσων.

• Η θεατρική παρουσίαση ποιημάτων ή μεγάλων ποιητικών συνθέσεων είναι ιδιόμορφη. Η σκηνοθεσία περιορίζεται σέ ένα προσεκτικό «ντύσιμο» τού ποιητικού λόγου μέ λιτά θεατρικά μέσα, πολλές φορές ύποτυπώδη, ή σέ μορφή σκέτης έντεχνης άπαγγελίας. Κύριο μέλημα τού έγχειρήματος πρέπει νά είναι ή κίνηση τού στίχου, ή ύλοποίηση τών ποιητικών συνειρμών και ή καθαρή ύποβολή τών λέξεων στη φαντασία τού θεατή. Μέσα άπό τό σύνολο της σκηνικής σύνθεσης πρέπει νά προβληθεί συγκινησιακά ή προσωπική φωνή και τό άνάστημα τού ποιητή. Μεγάλο βάρος έφτει στους ώμους τού ήθοποιού πού έχει νά έρμηνεύσει τό ποιητικό νόημα τών στίχων άποκλειστικά μέ τά δικά του έκφραστικά μέσα.

Η έπιλογή άπό τά ποιήματα τού Ρίτσου έγινε μέ έκλεκτική διάθεση και απέβλεπε στό νά παρουσιάσει τήν ολοκληρωμένη ύπαρξιακή και φιλοσοφική ύπόσταση τού ώριμου ποιητή.

★ Η παράσταση χωριζόταν οργανικά σέ τρεις ένότητες: Μιά σειρά έπιλεγμένα σύντομα ποιήματα μέ κοινό θέμα, μέσα άπό τά όποία δηλώθηκε ο ίδιος ο ποιητής και ή ποιητική του λειτουργία, κάλυψε τό πρώτο μέρος. Στη συνέχεια παρακολουθήσαμε άπόσπασμα άπό τόν ποιητικό μονόλογο της γυναίκας στό «Κάτω άπ'

τόν ίσκιο τού βουνου», πού καταλαμβάνει τό ένα σκέλος τριλογίας μαζί μέ τό «Νεκρό σπιτι» και τη «Σονάτα τού σεληνόφωτος». Ακολουθσε ή διαλογική ποιητική σύνθεση «Τό δέντρο της φυλακής και οι γυναίκες» και ή «Σονάτα ύπό τό σεληνόφως». Οι συνθέσεις αυτές άνήκουν στη φάση της «Τέταρτης διάστασης» τού Ρίτσου, δηλαδή στην τελευταία φάση της δημιουργίας του. Είναι έργα ποιητικής ώριμησης και θέτουν αισθητικούς, κοινωνικούς και φιλοσοφικούς προβληματισμούς, εισδύουν βαθιά σέ ύπαρξιακά έρωτήματα. Η ποίηση μορφολογικά γίνεται λιτή, άπεριττη και συσπειρώνεται στόν έσωτερικό της πυρήνα. Η ποιητική όραση τού ποιητή άποκτά σφαιρικότητα, τό προσωπικό καθημερινό του έρέθισμα αναπλάθεται και αναλύεται σέ ιστορικές μνήμες, καταγραφές πολιτιστικών άξιών τού παρελθόντος, τά όποια μέ μιά μεγαλειώδη καθολικότητα τά συνδέει μέ σημερινές ιστορικο-κοινωνικές καταστάσεις. Τά ποιήματα τού Ρίτσου έχουν πάντα αναφορές στόν σύγχρονο ποιητικό χώρο. Στους μεγάλους μονόλογους τών γυναικών μέ τήν έντονη θεατρικότητα, ή άτμόσφαιρα σφραγίζεται άπό στοχασμό και έξομολογική διάθεση. Θεμελιώδη ανθρώπινα θέματα, όπως ή γέννηση, ο θάνατος, ή φθορά, τό παράλογο της ύπαρξης, ο πικρός άπολογισμός, ή προσπάθεια έπικοινωνίας, οι προσωπικές άναμνήσεις και τό αίσθημα παρτήσης έκφράζονται ποιητικά. Τά αντίκειμενα τού σπιτιού άποκτούν μέσα άπό τήν ποιητική όραση, μαζική ύποβολή, ένεργούν δυναμικά στό χώρο, παίρνουν ύπερφυσική διάσταση και δεσπόζουν πάνω στη ζωή τών προσώπων σαν πεπρωμένο.

Στό «δέντρο της φυλακής και οι γυναίκες», έκφράζεται τό αίσθημα της στέρησης και έλπίδας μιάς ομάδας έγκλειστων γυναικών. Η τρίτη ένότητα είχε τέσσερα άποσπάσματα άπό τό συμφωνικό ποιήμα «Γκραγκάνα» μέ τό όποιο άναδείχτηκε ή συλλογική συνείδηση, τό πέραςμα άπό τό άτομο στην ομάδα, ή μεγάλη κοινωνική πτυχή της προσωπικότητας τού Ρίτσου.

Τή σκηνοθετική έπιμέλεια είχε ο Νικηφόρος Παπανδρέου. Τά ποιήματα άπάγγειλαν ή έρμήνευσαν οι ήθοποιοί Εφη Σταμούλη, Καρυοφυλλιά Καραμπέτη, Λένα Κουρούδη, Βαρβάρα Μαυρομάτη, Γιάννα Τσοτίου, Νίκος Στεργιαννόπουλος, Χρήστος Αρνομάλλης, Κωστής Σφυρικήδης και Σωκράτης Τερζόπουλος.